

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vnivers[a]e Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

1. Qvo iure spolia Clericorum Rom. Pont. debeantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

lice, & molestia liberare. Mihi sententia Rebuffi placet.

Decimo quaeritur. Quenam Regula Intrusum intelligat, dicens: (se non intruserit.) Quis dicatur in beneficium intrusus, docent Dominicus e. *propriet. dist. 19. Felin. e. Veniens. n. 2. Et 3. de Accus. Ioan. Selua, de benef. par. 1. q. 11. n. 9. Et 10. Rebuf. in praxi Beneficior. par. 11. in Regul. de vniuersal. poss. q. 47. Respondeo itaque Intrusum stricte eum, qui sine auctoritate eius, cuius est beneficium conferre, se in beneficium immittit, & intrudit. e. *Ad aures. de excess. Pralat. Vnde qui nullum profus in beneficio ius, & titulum habet, Intrusus vocatur. e. Quia diuersitatem. de concess. Praben. Qui etiam sine titulo se in beneficij administrationem intret, Abbas in c. Cum iam dudum. de praben. Qui itidem, sine Canonico titulo, vel per vim beneficium occupat, & inuestit. e. *Eum qui. de praben. in 6. Hi omnes intrusi vocantur: nec fisti postea beneficium impetrant, valet impetratio, nulla facta ab ipsis mentione suae in beneficium intrusionis. Abbas cum aliis in c. 1. de concess. prab. Secundo, vocatur etiam Intrusus, qui post electionem ante beneficium administrat, quia ipso iure acquisitum ius amittit. ca. *Auaritia. de elect. in 6. Tertio, qui beneficium adhuc retinet, postquam ab eo per Iudicis sententiam amotus. Innocent. in c. Qualiter. 2. de accusat. nisi ab ea sententia ad Superiorem iure pronouauerit. Quarto, qui beneficium inique alteri ademptum, & omisso iuris ordine detinet, intrusus censetur. e. *Tanta. de excess. Pralat. Quinto, qui a Superiore vinculo excommunicationis, interdicti, vel suspensionis ab officio obstituto, beneficium adeptus est, vel ab eo, qui conferendi potestatem non habebat. e. *Ulr. de excess. Pralat. Dominicus in c. Ulr. dist. 19. Sexto, dicitur intrusus, late sumpto vocabulo, qui crimen admittit, quo meretur, ut a beneficio amoueat, vel qui vitium habet, cuius causa sit beneficio spoliandus. Glos. in c. Cum super. de causa posses. Ioan. Selua in tract. de benef. par. 3. q. 11. n. 9. Felin. in c. Veniens. de Accus. Hunc tamen modum Rebuffus non admittit in praxi beneficior. in Regul. de subrege. colligam. 4. n. 14. quia talis Beneficiarius, antequam Iudicis sententia beneficium amittat, ius & titulum habet, ergo intrusus non est, concedit tamen ille pro intruso habendum, qui crimen commisit, ob quod est ipso iure, beneficij priuatus. Sed reuera Glossa, Ioannes Selua, & Felinus de hoc eodem homine intruso locuti esse videntur. Septimo, intrusus dicitur, qui beneficij possessione natuscitur, siue litteris Pontificijs, quamuis per impetrationem a summo Pontifice simpliciter obsequatam. Felin. in c. In nostra. de rescrip. Hunc etiam modum Rebuf. excludit, quia Iure Canonico non probatur: nam licet, inquit, extet Constitutio Bonifacij VIII. quae incipit: *Inimula*, & habetur inter communes Extrauagantes, de elect. ex qua constat, intrusos censeri, qui possessionem consequuntur absque litteris Pontificijs: ea tamen Constitutio tantum de maioribus loquitur dignitatibus: quales sunt Episcopatus, Abbatie & Prioratus. Verum enimvero, hic Rebuffo aliud sentiente, praeterito: extant aliae Romanorum Pontificum Constitutiones, decernentium vti pro intrusis habeantur, qui litteris Pontificijs minime expeditis, possessionem adipiscuntur quorumlibet beneficiorum, quae impetrantur a Papa: & quia tales Constitutiones in Francia receptae non sunt, ideo Rebuffus, utpote Gallus, scriptum reliquit, hos minime pro intrusis haberi. Nec aliud est sentiendum de eo, qui absque legitima institutione, beneficij fructus percipit: nam co ipso facto priuatur iure, quod habet in eo beneficio, ca. *Auaritia. de elect. in 6. quare beneficium impetrato, debet huius rei facere mentionem. Octauo, intrusus habetur, qui simpliciter nominatus, vel praesentatus, sed Canonice minime institutus, beneficium administrat, & ipso facto est priuatus beneficio, e. *Auaritia. de elect. in 6. Nominatio etenim, vel praesentatio ius non tribuit in beneficio. cap. Quod sicut. de electione.********

IOANNIS AZORII LORCITANI E SOCIETATE IESV,

INSTITUTIONVM MORALIVM Pars secunda:

LIBER OCTAVVS.

De spoliis Clericorum, & Pensionibus Ecclesiasticis, ac de Ecclesiarum bonis alienandis, vel non alienandis, & de Ecclesijs, vel Cappellis aedificandis, & de alijs Ecclesiarum bonis.

CAPVT I.

Quo iure spolia Clericorum Romano Pontifici debeantur.

Niger iam haecenus de beneficijs Ecclesiasticis materiam, fuisse, & late patentem, quae potuimus breuitate tractauimus. Sed quia cum illis pensiones Ecclesiasticae, & spolia Clericorum, & reliqua Ecclesiarum bona sunt quadam affinitate coniuncta, eo quod sint, vel beneficiorum fructus post obitum Beneficiarium relictis, vel portiones ex ipsis beneficijs percipi solent, vel Ecclesiarum possessiones & res: ideo hoc libro, Deo nobis opem ferente, de his omnibus breuiter agemus, ac primo quidem de spolijs, deinde de pensionibus: Postremo, de rebus, & bonis Ecclesiae non alienandis.

De spolijs Ecclesiasticis tractatum edidit Gulielmus Redoanus veriusque Iuris Consultus in 17. quaest. diuisum. Navarrus quoque de spolijs Clericorum Commentarium scripsit super e. *Non liceas Papa. 12. q. 11.*

Primo quaeritur, Quenam Clericorum bona veniant appellatione spolorum? Respondeo, spolium proprie dici: apud Scriptores Latinos, quicquid hostibus detrahitur, vti in id Virgilianum Seruius notauit:

Et spolia ampla referat.

Vnde spolia opima dicuntur, quae dux duci detrahitur cruenta, quae non sine sanguine hostibus auferuntur: At vero spolia Clericorum dicta sunt ea bona, quae Clericis vita sanctis, Romani Pontificis auctoritate, Fiscus Apostolicus accipit, ne ad eorum haeredes, futurosque in beneficio successores transmittantur.

Secundo quaeritur, Quo modo haec spolia definiantur? Difficile est sane, quae in Iure tum Ciuili, tum Canonico tractantur, velle Philosophorum more, plene scilicet, & exacte definire: quare potius haec spolia describi possunt, quam definiti: Ita vt sint ea bona a Clericis quibuslibet etiam Religiosis ratione, & iure Ecclesiae acquisita, vel ex negotiatione contra Canones comparata, & post obitum relictis. Sic Redoan. *quast. 1. de spol. Eccl. num. 7.* Dicitur: Bona, tanquam genus: spolia enim Clericorum, bona sunt: non tamen e contratio, vniuersa Clericorum bona, sunt spolia. At bonorum nomine generatim accipiuntur bona tum mobilia, vel se mouentia, tum immobilia: Iura item, & actiones, & corpora, quocumque nomine censeantur. haec enim omnia generalia bonorum voca-

bulo comprehenduntur. *l. Bonorum. ff. de verbor. signif. (Qua Clericis quibuslibet etiam Religiosis) vt comprehendantur bona quorumuis Monachorum, Religiosorum, etiam eorum, qui conuersi, vel Donati dicuntur, demum quorumcumque, qui Ecclesiasticae personae in Iure Canonico censentur, hi enim omnes etiam si Clerici non sint, personae tamen Ecclesiasticis habentur, vt docet Glos. in c. Duo sunt. 12. q. 1. c. colligitur ex c. Alia. Et c. Legi. 16. q. 1. c. Non dubium. Et c. de Monialib. de sent. excom. (Ratione, & iure Ecclesia acquisita,) hoc nimirum dicitur, ad includendum ea omnia bona quae Clericus ex beneficijs, vel bonis Ecclesiasticis acquirit: neque enim spolia sunt, aut vocantur, quae ex patrimonio, & hereditate, vel ex arte, industria, opera, labore suo, vel ex donatione aliorum parta Clerici habent. (Vel ex negotiatione contra Canones comparata.) Vt inclusa intelligantur ea bona, quae Beneficiarius lueratur contra Canones negotiando.*

Tertio quaeritur à quibusdam, An Iure communi spolia Clericorum ad Romanum Pontificem pertineant? Hoc ideo in dubium vocant, quia nullus, inquit, reperitur Canon, aut constitutio in toto Iure Canonico, quo significetur ea spolia ad Romanum Pontificem spectare. Deinde in ca. Cum vos. de off. Ordin. Et c. praesenti. cod. tit. in 6. constitutum est. vt haec de quibus agimus Clericorum bona futuro successori referentur, aut in Ecclesiae vsus conuertantur. Nam in c. Hoc ius placuit. 12. qu. 2. Et c. Charitatem ibidem. Et c. Quoniam quidam. dist. 75. Et c. Si quis Episcopus, 10. qu. 2. bona Ecclesiae conseruanda sunt successori & ex iure ipso communi constat, quando Ecclesiae, & quando successor Beneficiarium bona etiam collecta, sed non consumpta, ac propterea post obitum relicta debeantur: nam ex c. Relatum. de testamen. nomine Ecclesiae intelligitur Clericorum Collegium. Quare vbi quis est Beneficiarius, cuius beneficium est ex communibus Collegij, & communis mensae bonis, cuiusmodi est Canonicus, & is qui Portionarius vocatur, bona ab eo relicta toti Collegio Clericorum debentur: vbi vero quis est Beneficiarius, cuius beneficium est per se distinctum, & separatim, non ex communi Clericorum mensa, vt pote, quia est Rector alicuius Ecclesiae Parochialis, vel Archipresbyter, Archidiaconus, Praepositus, vel aliam dignitatem, aut beneficium habens, à Collegio Clericorum separatim per se, tunc bona, ex eo beneficio relicta successor referuntur: quia hoc beneficium non ex communibus Collegij bonis existit, vt illud. Abbas. Et alii in cap. relatum supra citato. Item, ex iure etiam communi colligitur, quid de his bonis collegij Clericorum, quid item successor statueret iure ipso Canonico debeat, nam vt docet Abbas c. Relatum citato, numer. 6. Collegium Canonicorum potest ea bona in communem mensam conferre, & administrare, sicut caetera ad communem eorum mensam spectantia: Potest, & inter Canonicos distribuere, vt Canones permittunt. Successor vero debet ea bona, sicut reliqua Ecclesiae, in pios vsus impendere. Si Clericus habet beneficia in multis Ecclesijs, bona ex ipsis relicta diuiduntur inter ipsas Ecclesias per congruam aestimationem: ita in eodem c. Relatum, ad finem, hoc est (vti explicat Panormitanus) aut constat ex quo beneficio ea bona sint acquisita, aut dubitatur. Si primum, debentur illi Ecclesiae, in qua situm est beneficium. Si secundum, diuiduntur inter illas Ecclesias, ita vt plus ei reddatur, à qua plus Beneficiarius acceperat: vt si ex vna Ecclesia centum, ex altera bis centum perceperat, priori duae partes debentur. Accedit quod c. 1. de successione. ab intestato Glos. ab omnibus recepta, tradit, bona ex patrimonio acquisita Beneficiarij ab intestato morientis sine legitimis haeredibus Ecclesiae deberi: ergo potiori ratione, huius generis spolia ad ecclesiam pertinebunt. Postremo Romanus Pontifex nequit sine iusta, vel rationabili causa, vnus ecclesiae bona, alteri dare: sed quae dixi spolia communi iure, futuro successor, vel Ecclesiae debentur: ergo cum sit ius alteri quaesitum, Romanus Pontifex alteri sine iusta causa non confert.

Haec & alia quaedam obijciunt contra spolia Clericorum: quae tibi Papa reseruauit, vt propositum in isto quaestioni respondeam. Illud dico: ius spoliatorum ab antiquo tempore esse introductum. Nam Cardinalis in cap. Nisi cum pridem. §. Intus, de Renuntiat. aperte testatur vsam, & morem in spolijs Praelatorum decedentium ab antiquo tempore esse seruatum. Et Calderinus consil. 1. de pced. Cleric. refert id ipsum: necnon Guido Papae decis. 110. Nicolaus Boerius decis. 224. & in Rota Auditores decis. 41 de probatio. in antiquis, vt certum ponunt, spolia Praelatorum obuentium, per Pontificias Constitutiones Papae reseruari. Vnde Paulus III. in Constitutione sua de spolijs Clericorum, cuius initium est, itaque sicut accepimus, reprehendit eos, qui asserbant, iure antiquo spolia ad Papam non pertinere: simul tradit, ab antiquo tempore ea sedi Apostolicae fuisse reseruata: & non solum spolia Beneficiorum in Italia morientium, sed & omnium aliorum in quibusvis Prouincijs & Regnis, citra & ultra montes, & maria decedentium, etiam ad ea loca Romanus Pontifex spoliatorum Collectores mittere non conuenit.

Dubitare igitur nemo iure potest, iam olim Romanum Pontificem haec spolia tanquam sibi debita collegisse. Et quanquam ante Paulum III. nullae Constitutiones Pontificiae extent de spolijs Clericorum Papae reseruati: merito tamen credimus, multo ante Pauli III. aetatem, istiusmodi spolia ab Romanis Pontificibus per Collectores suos percipi consueuisse. Nec mirum videntur, si ius Canonicum nihil de spolijs istis vsq. am infinuauerit: nimirum, ea paulatim (vt alia etiam non pauca) ipso vsu Romano Pontifici reseruati coeperunt, antea vel futuro successor referuabantur: vel certe in utilitatem Ecclesiae conuertebantur. Atque hoc est, quod veteres Ecclesiae Canones supracitati tradiderunt. Vnde in locum Ecclesiae vel successoris est Fiscus Pontificius subrogatus. De his omnibus Redoanus q. 1. de spol. Eccles.

Quarto quaeritur, Quo iure Papa potuerit reseruare sibi spolia Clericorum? Non est sine dubitandum, optimo id iure Pontificem facere potuisse. Nam negare quidem non possumus, petes cum esse plenam, & liberam beneficiorum administrationem, vt habetur in cap. licet de probat. in 6. c. Clem. 1. vt sit pendente ad h. om. sed administratoris est, bona in domo sui utilitatem dispensare: ergo potest Papa ex beneficiorum fructibus aliqua sibi seruuare, vnde Curie, & Ecclesiae Romanae necessitatibus subuenire commodè possit. Deinde quis neget Clericorum spolia si futuro successor, & Ecclesiae debeantur: iure tamen Canonico Romani Pontificis auctoritate firmato deberi, non iure diuino, aut naturalis: sed Romanus Pontifex iustis de causis potest eos Canones, & iura mutare, & quae futuro successor, vel Ecclesiae ex beneficio Clericorum debebantur sibi reseruare. Vt enim vel successor, vel Ecclesiae ea debebantur ad necessitates eorum subleuandas: ita iuste Romano Pontifici reseruantur, vt habeat vnde sibi in difficultatibus & necessitatibus subueniat: quae quidem neque pauciores, neque minores solent esse, quam Ecclesiae, vel successoris. Romanus item Pontifex potest fructus beneficiorum ad certum tempus vacantium quibusdam Episcopis iure conferre, ad eos commodo vitae subsidio sustentandos: cur igitur non sibi poterit ex beneficijs aliqua retinere? Postremo Ecclesiae bona, praeter necessariam portionem ad Clericos honeste alendos, secundum Canones, & Iura, in pios vsus impendi debent: ergo minime mirandum, si vsibus Ecclesiae Romanae referentur. nec enim Romanus Pontifex, aut eius Fiscus is, qui Camera Apostolica vocatur, & Sacra Curia detentionis est conditionis: nec priuatorum est hominum iudicare, indigeat necne Curia Romana, & Camera Apostolica his spolijs: Principis enim est Reipublicae bene consulentis, non alterius id iudicare.

Ex his licet intelligere, in hisce spolijs Clericorum pleno Iure Romanum successisse Pontificem, eiusque Fi-

scum, loco Ecclesie vel futuri successoris: id est dicere: Quemadmodum olim hæc bona Clericorum post obitum relicta debebantur Ecclesie vel successori: ita modo, tanquam debita, ad Fiscum Pontificium spectant: quia quemadmodum olim Canones, & Iura voluerunt, ut ea bona Ecclesie, vel successori referuarentur, ita Constitutiones etiam Apostolicæ sanxerunt, ut Fiscus Pontificio illa referuarentur, debeanturque. *Redo. q. 1. de spol. Eccles.*

Quinto quaeritur, An spolia Clericorum Fiscus Pontificio fiat debita ante Iudicis sententiam? Debetur. Primo, quia ut paulo ante monui, Fiscus subrogatus est in locum Ecclesie, vel successoris, cui olim ea bona debeantur etiam secundum conscientiam ante vllam Iudicis sententiam: eodem ergo iure, & ratione, Fiscus quoque Pontificio debetur ante vllam Iudicis sententiam. Deinde quia Constitutiones Apostolicæ quibus hæc bona Papæ referuantur, in hunc modum habent: *Declaramus, vel decernimus, hæc spolia ad Cameram Apostolicam spectasse, & spectare. Item sic: Incorporamus ee, appropriamus, applicamus: illud, applicata, appropriata & incorporata fore, & esse statuimus.* Hæc autem verba continent sententiam ipso iure latam, non ferendam. nam vt docet Glossa, à qua nemo discrepat Canonici iuris interpretum, in cap. *Quicumque. de Hæret. in 6.* lex sancita & promulgata per participium, vel per verbum præteriti temporis, continet sententiam non à Iudice ferendam, sed ipso iure latam. Postremo, quia Romani Pontifices hæc sibi bona referuarent, ea igitur nemo sibi tuta potest conscientia retinere. Sed nunquid ea spolia Pontifici prius solui debent, quam à Pontificis Collectoribus repetantur? Conseruando in Ecclesia recepta, in hæc parte seruanda est: nam vbi positum in more fuerit, vt non nisi cum petuntur, soluantur, non debentur ante: alioqui vero solui debent, antequam petantur, cum ad Fiscum Pontificium spectent.

Sexto quaeritur, An dominium talium bonorum transeat ad Fiscum Pontificium, sine vlla traditione rei? Transit: nam vt tradunt omnes: vbi est vniuersitas rerum, vt sunt actiones, iura, & corpora, dominium sine traditione transferitur: sed in his spolijs Clericorum, hæc tria continentur: ergo dominium sine vlla traditione transit ad Fiscum, quoniam Constitutiones Apostolicæ hæc spolia Fiscus Pontificio referuarent, ipso iure dominium ad ipsum quoque transfulerunt. Accedit, quod olim, cum hæc bona Ecclesie, vel successori referuabantur ex iure, eo ipso dominium eorum ad Ecclesiam, vel successorem transibat: sed Fiscus Pontificius in locum Ecclesie, vel successoris est successus, igitur ad ipsum spectat. Quo fit, vt saltem spoliolorum possessor, ea debeat secundum conscientiam Pontificio Fiscus reddere.

At pœna, dicit quispiam, minime debetur ante Iudicis condemnationem: sed spolia Clericorum Fiscus Pontificio debentur tanquam pœna delicti, cum Beneficiarij in vsu pauperum, quod supererat ex beneficijs, minime impenderint, vt debebant: aut quod contra Canones negociando, ea lucrifecerint. Respondeo, hæc bona non debentur Fiscus Pontificio tanquam pœnas delictorum, sed tanquam bona, quæ Romani Pontifices sibi referuarent, & ad suum Fiscum pertinere optimo iure voluerunt. Ex quo etiam perspicitur, occultum horum spoliolorum possessorem in foro conscientie tutum non esse, nisi ea Fiscus reddat Pontificio: nam licet Ecclesia de occultis non iudicet, *cap. sicut tuus: de Simonia*, hæc tamen bona ante vllam Iudicis sententiam in conscientie foro debentur, quia in Fiscus Apostolici dominium transferunt eo ipso iure, quo sunt ipsi referuata: quare debitoribus alicuius rei, quæ ad spoliolum pertinet, soluere minime debent ipsi spoliolorum possessori tanquam creditori, non enim liberantur à debito, cum non soluant ei cui debent: nam Fiscus Apostolico debent, non spoliolorum possessori, nisi bona fide possessori soluerint. Item si possessor spoliolorum aliquid ex spolijs alienet, nullius erit momenti alienatio, & statim Fiscus Apostolicus id potest sibi vindicare tanquam

suum. Hæres item Clerici debet spolia Camere soluere Pontificie, nec exigere potest contra coheredes, vel contra debitores in spolijs exigendis. Hinc etiam fit, vt ipso facto in excommunicationem incurrant, quæ irrogari solet ijs, qui vel per vim, vel clam, vel inique detinent res Fiscus, siue Camere Apostolicæ debitas.

CAP. II.

De spolijs Clericorum, ex negotiatione contra Canones acquisitis.

PRIMO quaeritur, Quæ bona à Clericis ex negotiatione contra Canones acquisita, spolia censentur? Respondeo, Pium IV. Constitutionem promulgasse, quæ incipit: *Decens*, quam ad verbum habes apud Redoanum, *qu. 2. de spol. Eccles.* vbi inter alia, hunc in modum ait: *Decernimus, & declaramus omnia, & singula, res, & bona cuiuscunque qualitatis, & quantitatis, existentia, ac in quibusvis rebus, regnis, & dominijs tam ultra, quam citra montes, & maria consistentia, per quosuis Clericos, tam seculares, quam Regulares, etiam Mendicantium Ordinum, ac Militarium, etiam in sacris Ordinibus constitutos, cuiuscunque status, Ordinis, & conditionis fuerint, etiam si Episcopali, Archiepiscopali, vel alia maiori dignitate præfulgeant, ex negotiatione illicita, aut alia contra sacros Canones quomodolibet acquisita, pro tempore post obitum eorum, qui etiam ex facultate, quam habuerint testandi, condito testamento, vbiuis locorum decesserint, aut quibus etiam illos viuentes priuari, aut eis destituti contigerit, a tenentibus remanerunt, aut in posterum remanerent, ad eandem Cameram, & ob alios: etiam in quibusuis Cathedralibus, Metropolitanis, Collegiatis, ac alijs Ecclesijs, Monasterijs, Hospitalibus, Militijs, ceterisque beneficijs Ecclesiasticis, cum cura, & sine cura, secularibus, & quoruncunque Ordinum Regularibus qualitercunque qualificatis, successores illa in titulum commendam, administrationem, commissionem, ac alias quomodolibet obtinentes, etiam si ad illa vigore prioris tituli sui regressendi, vel accedendi, vel ingrediendi aliquibus concessum fuerit, spectasse, ac spectare, ac sub nomine spoliolorum venire: illaque tanquam spolia ad eandem Cameram pertinentia, perpetuo colligi, & recuperari potuisse, ac posse ac debere, prout in singulis litteris plenius continetur.* Hæc ibi. Vnde omnia acquisita à Clericis, vel Monachis, vel religiosis per negotiationem illicitam, vel alias contra sacros Canones, quæ post obitum ipsorum extant, vel quibus in vita priuantur, vbi que gentium pertinent ad Fiscum Apostolicum, etiam si accepta facultate testandi testati fuerint. Noluit Pontifex vt facultas accepta testandi, ad huiusmodi bona protenderetur: imo facultas data ad testandum, intelligitur data ad testandum de bonis licite acquisitis. In qua Constitutione, vt Nauarrus tractatu supra citato, annotauit, conditum est nouum ius: spolia enim Clericorum antea solum censentur bona, quæ ex beneficijs acquisita, post obitum Beneficiariorum superant. Item secundum Canones, & Iura antiqua, ad Monasterium pertinebant, quæcumque Monachus, vel Religiosus certam Regulam professus negociando, vel alio modo acquirebat, vt colligitur ex cap. *Cum olim. de priuil. & Authen. Ingressi, de sacrosanct. Eccles. & ca. Ne dicatis. 12. q. 1.* ex quo fit, vt post Constitutionem Pontificiam Pij IV. si Monachus, vel Religiosus, sine legitima facultate Monasterium egressus aliquid lucretur, quod post obitum ipsius extet, vel quo in vita priuetur, totum id Camere Apostolicæ, non ipsi Monasterio debeat: quod si Monasterium id sibi usurpauerit, restituere debet Camere Pontificie.

Secundo quaeritur, Cuiam iure communi debeantur, quæ Clericus acquirit ex illicita contra Canones negotiatione, si intestatus decedat? Hanc questionem vauis proposuit Panormitanus in cap. *Relatum 2. de testamen. re. fertque Holtiensem scripsisse, sedandos esse clamores, si qui excitentur, quæ verba idem Panormitanus interpre-*